

старецът дочуль вой на вълци, който все повече се усиливалъ. По едно време чуль и отчаянъ човъшки викъ... Скочилъ дѣдо Игнатъ, грабналъ пушката си и като стрѣла отлетѣлъ. Пусналъ той двата си вѣрни другари — Черньо и Шаро, които съ лай отишли нататкъ...

Дѣдо Игнатъ стигналъ на време. Той видѣлъ единъ младежъ заобиколенъ отъ четири гладни вълци, които се готвѣли да се хвърлятъ върху му и го разкъсатъ.

Далъ дѣдо Игнатъ два изстрѣла срещу хищнитъ звѣрове, които, като видѣли кучетата, се прѣснали кой на кжде може...

Отишълъ дѣдо Игнатъ до младежа. Той билъ ни живъ,

ни умрѣлъ, бледенъ като мъртвецъ. Вѣвелъ го въ колибата си, стоплилъ го и му предложилъ леглото си.

Младежътъ останалъ изненаданъ отъ бащинския приемъ на стареца.

— Дѣдо, — казалъ той, — азъ съмъ единкиятъ синъ на силния Ниязи бей... Бащи ми ще те възнагради богато за доброто, което ми стори...

Трепналъ дѣдо Игнатъ. Пробудилъ се въ душата му старъ споменъ. Въздъхналъ. Оборилъ глава на гърди и нищо не продумалъ...

На следния день дошълъ Ниязи бей. Той тръгналъ съ своитъ вѣрни хора да търси изгубения си синъ, който билъ излѣзълъ на ловъ и не се върналъ.

— Татко, — казалъ Демиръ, — на тоя старецъ дължа живота си.

— Добри човъче, каквото искашъ ще ти дамъ... Азъ съмъ силниятъ Ниязи бей.

— По-силенъ отъ Бога, Който ми помогна да спася сина ти, не си! Азъ получихъ своята награда. Ти нѣкога безпричинно уби моя синъ — Милень, азъ отмъстихъ за смъртта му, като спасихъ твоя Демиръ отъ явна смърть!

Падналъ на колѣне турчинътъ и цѣлуналъ дветѣ рѣце на стареца, шепнейки:

— Отъ днесъ азъ ще бжда покровителъ и защитникъ на раята!

